

6173 2. Beh. af Lovf. ang. Statens Overt. af de det sjæll. Jernbanef. tilh. Jernb. m. Ellbehør. 6174

opmærksom paa, at naar Alt kommer til Alt, er det foreløbig maasse mindre urentable Baner, som true her paa Sjælland, end en urentabel Drift, thi dersom de Fordringer skulde blive virkeliggjorte af Staten, som i en Række af Aar have været stillede til det private Selskab, f. Ex. om gennemgaende Altog og om Nattog paa Banerne, saa tror jeg, at man derved vil skjære en saa dyb Flænge i det Overtag, Banerne nu give, at det er et meget stort Spørgsmaal, om det kan betale sig. Under alle Omstændigheder er det Grundlag, som den høitærede Finansminister i sin Skrivelse af 12te Oktober 1879 har lagt for denne Sag, nu flaaet saaledes fast, at der ikke let kan være Tale om nogen Forandring deri, saa at det jo kan gjøres til et fælles Udgangspunkt, uden at det iøvrigt er til nogen Nytte eller Fordeel at debattere, hvem det er, som mest vinder ved denne hele Transaktion. Der har været ikke saa saa Punkter i Betænkningen, som jeg kunde have ønsket affattede paa en lidt anden Maade, men der har ikke været noget Punkt, i hvilket jeg i den Grad har været afvigende fra Flertallets Mening, at jeg har anset det for at være nogen Nødvendighed for mig at tage en udtryffeligt Reservation. Jeg skal kun i al Almindelighed forbeholde mig min noget særlige Stilling med Hensyn til adskillige Utringer, der have faaet en mere almindelig omfattende Karakter, end jeg anser for rigtigt. Jeg er bleven lidt overrasket ved at høre den høitærede Finansministers Indsigelse imod det Vædringsforslag, som Udvalget har stillet, og som jeg ogsaa har tiltraadt, fordi jeg har staaet i den Formening, at dette Vædringsforslag i alt Væsentligt stemte med de Anskuelser, som vare komne tilorde under vore Forhandlinger med Ministeren i Udvalget, og fordi jeg maaste læse dette lille Vædringsforslag paa en noget anden Maade end den høitærede Minister, navnlig ogsaa, fordi det forekommer mig, at der kan gjøres Indvendinger gjældende mod de to sidste Linier af § 1, til hvilke den høitærede Finansminister i sit Foredrag ikke synes at have taget noget videre Hensyn. Bestemmelsen i Slutningen af § 1 lyder jo nu saaledes, at „naar Overdragelsen af Banerne til Staten har fundet Sted, blive disse i alle Henseender at betragte som Led af det bestaaende Statsbanenet“. Mod denne Opfattelse er der gjort gjældende fra den ærede Ordførers

Side, at dette blandt Andet kunde medføre den uheldige Omstændighed, at der indtraadte en vis Sammenblanding mellem det nuværende sjællandske Jernbanekomplex, som er stillet i Pant for visse Prioritetslaan, og den øvrige Del af de Staten tilhørende Baner, og at det vilde være bedre, om en saadan Sammenblanding blev undgaaet. Denne Bemærkning af den ærede Ordfører slutter jeg mig til, og det er jo ikke fra Prioritetsobligationseierens Side, at der kunde være Noget at indvende derimod, de kunne kun tjene derved, om alle de øvrige Statsbaner gik ind i og udgjorde et Led i det, hvori de havde Sikkerhed, men det er fra Statens Side, jeg vilde anse det for mindre rigtigt at gjøre noget saadant Skridt. Men det forekommer mig, at den nuværende Affattelse af § 1 er aaben for en anden Række af Indsigelser, den nemlig, at man ved at give Bestemmelsen en saa ubetinget og almindelig Karakter, som den har faaet i Lovudkastet, vilde med et Slag bringe i Anvendelse alle saadanne Love, Bestemmelser, Regulativer, Anordninger og deslige, som overhovedet maatte være trufne for Statsbanerne, saaledes, at de kunde synes eo ipso ved Lovens Vedtagelse at finde Anvendelse paa de sjællandske Jernbaner. At dette ikke kan være Meningen, fremgaar noksom tydeligt af Lovforslagets Motiver og af de saa hyppigt udtalte Tilfændeigivelser om, at det er Regeringens Agt indtil videre at lade det sjællandske Jernbanenet vedblive at være under den Ordning, det nu har; men det forekommer mig ikke at kunne negtes, at saa ample, som Udtrykkene nu ere affattede i Lovens § 1, vilde det kunne synes at være Følgen, at alle de Regler, som nu ere givne for Statsbanerne, eo ipso skulde finde Anvendelse paa de sjællandske Jernbaner. I denne Henseende forekommer det mig nu, at den Analogi, som den høitærede Finansminister vilde drage fra Loven af Juli 1879, ikke slaar til. Det er ganske rigtigt, at denne Lov, som jo kun er mindre end et Aar gammel, indeholder netop den Bestemmelse, som dette Lovforslag har optaget, men Loven af Juli 1879 omtalte jo ogsaa kun Baner, der skulde anlægges i Sjælland og paa Fyn, som skulde drives paa samme Maade som Statsbanerne der, som kom ind under de samme Laxtregulativer, de samme Bestemmelser med Hensyn til Odden og deslige, saa at det er ganske naturligt, at hin